

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 557/2025
15.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Томовић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Гроцка“ из Гроцке, чији је пуномоћник Драгослав Вученовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2182/23 од 07.10.2024. године, у седници одржаној 15.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2182/23 од 07.10.2024. године - става другог, трећег и четвртог изреке.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2182/23 од 07.10.2024. године, као изузетно дозвољеној - става првог и петог изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2182/23 од 07.10.2024. године - става првог и петог изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2182/23 од 07.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 14/23 од 06.03.2023. године, у ставу другом изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи исплати додатак на зараду за рад на дане празника који су нерадни дани, за рад ноћу и за прековремени рад, за период од септембра 2013. године закључно са јулом 2018. године, у одређеним појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу другом изреке првостепене пресуде. Ставовима другим и трећим

изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу првом и трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи исплати додатак на зараду за рад недељом, за период од јуна 2016. године закључно са октобром 2018. године, у одређеним појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу првом изреке првостепене пресуде и обавезана тужиља да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 161.595,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати 23.460,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија тужиље изјављена против ставова другог, трећег и четвртог изреке пресуде донете у другом степену је дозвољена применом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023, у даљем тексту: ЗПП), због чега у овом делу није било места оцени дозвољености изузетне ревизије применом члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у наведеном делу, смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је на основу решења о радном ангажовању КБЦ Приштина од 11.07.2011. године, као радник КБЦ Приштина на пословима ..., упућена на рад код туженог почев од 22.07.2011. године, до доношења Закона о подршци припадницима српског народа и припадницима мањинских националних заједница на територији АП КиМ. Према члану 5. Инструкције Министарства здравља од 21.01.2011. године лица са територије АП КиМ, која су радно ангажована у било којој здравственој установи, имају иста права и обавезе као и друга запослена лица у здравственој установи у којој су ангажовани и да се плата ових лица исплаћује из средстава Републичког завода за здравствено осигурање, преко здравствене установе у којој та лица имају закључен уговор о раду - здравствене установе са територије АП КиМ и да се исплаћује и додатак на плату за прековремени рад – дежурство, из средстава здравствене установе у којој је то лице радно ангажовано. Изменом инструкције од 11.04.2011. године, измењен је члан 2. алинеја 1. и 2. и одређено да ако постоји потреба здравствене установе ван територије АП КиМ за радним ангажовањем напред наведених лица, потребно је да директор здравствене установе ван територије АП КиМ да сагласност Комисији за рационализацију броја запослених у здравственим установама за радним ангажовањем лица које није радно ангажовано, а прима минималну зараду, уз достављање писмене сагласности директора здравствене установе са територије АП КиМ, а средства за радно ангажовање ових лица обезбеђује Републички фонд за здравствено осигурање преко здравствене

установе са територије АП КиМ где ова лица имају закључен уговор о раду, да се ова лица радно ангажују до доношења Закона о подршци припадницима српског народа и припадницима мањинских националних заједница на територији АП КиМ. Тужила је била ... у служби ... Дома здравља „Гроцка. Начелник службе сачињавао је месечне извештаје о дужини оствареног радног времена за сваког запосленог у служби, па и за тужилу и у њему је приказано редовно радно време и остварено радно време ван редовног радног времена, односно дани одсуства по разним основама. Сви запослени су у једном периоду, од октобра 2016. године до октобра 2017. године, када је било мање запослених од потребног, остваривали су прековремени рад који је констатован у месечним извештајима. У септембру 2017. године је била буџетска инспекција која је констатовала да је запосленима исплаћиван прековремени рад и наложила туженом да врати тај новац, јер у служби ... у којој је радно време скраћено запослени немају право на прековремени рад, па су сви запослени који су остваривали прековремени рад имали право на слободне дане по том основу, које су користили по својим потребама. Тужила је тако остварене слободне дане користила. За рад ноћу и рад у време државних и верских празника, када смена пада у то доба или у те дане запослени за ту смену добијају увећање зараде. Тужили је само исплаћивана надокнада за рад празником од стране министарства, које је правило обрачун зараде за запослене са територије АП КиМ. Оценом налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке од 20.05.2021. године, за период од 19.11.2015. до 30.10.2018. године тужила нема прековремени број сати, исплаћени су јој сви сати рада на дан државних и верских празника, као и сви сати ноћног рада. Сати рада недељом нису исплаћивани и за период од јуна 2016. године закључно са 30.10.2018. године износе укупно 20.810,57 динара.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио материјално права из одредби Закона о раду, Закона о здравственој заштити и ПКУ за здравствене установе чији је основач РС, аутономна покрајна и јединица локалне самоуправе и оценио да је основан тужбени захтев за исплату додатка на зараду за рад недељом, за период од јуна 2016. закључно са октобра 2018. године у износу утврђеном из налаза и мишљења судског вештака. Према датим разлозима, тужила је по основу решења о радном ангажовању од 11.07.2011. године КБЦ Приштина, као радник КБЦ Приштина на пословима ..., упућена на рад код туженог почев од 22.07.2011. године, до доношења Закона о подршци припадницима српског народа и припадницима мањинских националних заједница на територији АП КиМ, а у периоду од јуна 2016. године закључно са 30.10.2018. године, тужени, код кога је привремено упућена на рад и код кога остварује сва права и обавезе, јој није исплатио сате рада недељом, што је био у обавези да учини. Оцењен је неоснованим приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог, јер је тужила решењем о радном ангажовању привремено упућена на рад код туженог, код кога у смислу члана 174. Закона о раду, у периоду док је привремено упућена на рад, остварује сва права и обавезе. Измена инструкције Министарства здравља није обавезујућа, јер је послодавац код кога запослени обавља рад као привремено упућено лице одговоран за исплату примања из радног односа.

Насупрот становишту првостепеног суда, правилно је другостепени суд оценио да је основан приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог због чега је првостепену пресуду у усвајајућем делу захтева преиначио и тужбени захтев одбио као неоснован.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Према одредби члана 174. Закона о раду запослени може у одређеним ситуацијама да буде привремено упућен на рад код другог послодавца на одговарајући посао, док трају разлози за његово упућивање и да са послодавцем код кога је упућен на рад закључује уговор о раду на одређено време.

У конкретном случају, тужила је на основу решења о радном ангажовању КБЦ Приштина од 11.07.2011. године, као радник КБЦ Приштина на пословима ..., упућена на рад код туженог почев од 22.07.2011. године до доношења Закона о подршци припадницима српског народа и припадницима мањинских националних заједница на територији АП КиМ. Из Инструкције Министарства здравља од 21.01.2011. године произлази да лица са територије АП КиМ, која су радно ангажована у било којој здравственој установи, имају иста права и обавезе као и друга запослена лица у здравственој установи у којој су ангажовани, а из измена Инструкције од 11.04.2011. године да средства за радно ангажовање ових лица обезбеђује Републички фонд за здравствено осигурање преко здравствене установе са територије АП КиМ где ова лица имају закључен уговор о раду.

Како је тужила привремено упућена на рад код туженог са којим нема закључен уговор о раду, правилна је оцена другостепеног суда да тужени због недостатка пасивне легитимације није у обавези да тужиљи исплати додатак на зараду за рад недељом, већ да је то обавеза здравствене установе КБЦ Приштина са којом тужила има закључен уговор о раду. У прилог томе говори и налаз и мишљење судског вештака, датог на основу картона примања за тужиљу издатог од стране КБЦ Приштина из ког је утврђено да је тужиљи од стране те здравствене установе исплаћивана зарада и додаци на зараду по другим основима у спорном периоду.

Преиначење одлуке о главном захтеву, довело је до преиначења одлуке о трошковима поступка, према коначном успеху тужиље у спору, која је донета правилном применом чл. 165, у вези чл. 153, 154. и 163. ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиље изјављеној против побијане пресуде у преосталом делу, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом у преосталом делу, одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату додатка на зараду за рад на дане празника, за рад ноћу и за прековремени рад, за период од септембра 2013. до октобра 2015. године због застарелости потраживања, имајући у виду да је тужба са захтевом за исплату тражених накнада поднета 19.11.2018. године, након истека трогодишњег рока прописаног чланом 196. Закона о раду којим је регулисана застарелост новчаних потраживања из радног односа, а за период од 19.11.2015. године до 30.10.2018. године јер из налаза и мишљења судског вештака произлази да тужила нема прековремени

број сати у спорном периоду, а да су јој од стране КБЦ Приштина додаци на зараду по другим основима исплаћени, тим пре што за исплату ових наканада тужени није пасивно легитимисан.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да је побијана одлука у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, због чега нема услова за одлучивање у ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.11.2018. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 222.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, па је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић